
Král králů

Wilbur Smith

Když dorazili k paláci, lékař – Egyptan v evropském obleku – už tam na ně čekal. Byl to mladý muž se snědou kůží a jemným stiskem ruky. Penrod mu nevěnoval velkou pozornost a Egyptan se na nic neptal. Sam přikázal svým lidem, ať počkají u brány, a s Penrodem a lékařem v patách zamířil k hlavnímu vchodu.

Ještě než k němu došli, majestátní dvojité dveře z leštěného dřeva se otevřely a na prahu stál mladý Angličan s pískově žlutými vlasy, který je s vážnou zdvořilostí přivítal, představil se jako Carruthers a oznámil, že je vévoda přijme ve své pracovně. Pokud takové uvítání Sama znepokojilo, nedal to na sobě znát, a všichni následovali Carrutherse do elegantní komnaty s vysokým stropem. Ze tří stran ji lemovaly knihy v kožené vazbě, čtvrtou stěnu tvořily prosklené dveře, které vedly na stinnou terasu a nabízely výhled na zahradu. Výsledkem byla oku lahodící kombinace pánského klubu a venkovského domu s verandou.

Vévoda stál před psacím stolem, umístěným šikmo v jednom rohu. Podlahu pokrývaly perské koberce, na nichž stála kožená křesla. Vévoda složil ruce za zády a nenabídl návštěvníkům, aby se posadili. Vypadal odpočatě a vznešená elegance jeho oblečení odpovídala zařízení místnosti.

„Dobré dopoledne, plukovníku Adamsi a...“, přešel oříškově hnědýma očima po Penrodovi a lékaři, „přátelé.“

Sam o krok postoupil, ale vévoda zvedl ruku.

„Moment, plukovníku. Předpokládám, že jste přišel, abyste pokračoval ve včerejším rozhovoru, který se týkal lady Agaty. Tato debata již nemá smysl. Moje dcera před hodinou zemřela.“

Na další slova už Penrod nečekal. Udělal čelem vzad a dlouhými kroky opustil místnost. Volal Agatu a jeho hlas se odrážel ozvěnou od bílých stěn. Schody do patra bral po dvou a začal prudce otevírat všechny dveře. Jeden či dva sloužící, jejichž oděv odpovídal důstojnosti a vzorné úpravě domu, jej pozorovali se zvědavostí v očích, ale neudělali nic, aby ho zastavili. Když našel každou světlou a skvěle zařízenou komnatu prázdnou, vyběhl do druhého patra a pokračoval v hledání.

Mrtvou Agatu objevil za dveřmi do druhého pokoje, úzké a přečpané místnosti zastrčené pod okapem. Narazil na podlahu z nehoblovaných prken, holé stěny a dusivé vedro, ale především na odporný puch, který jej zasáhl jako rána pěstí do obličeje. Většina nábytku byla z komory odnesena, zůstala jen úzká postel. V rohu stálo vědro přetékající lidskými výměšky. Podlahu pokrývaly skvrny zvratků se zřetelnými stopami krve. Otevřené okno bylo zahrazeno mřížemi. Jediný ostrůvek čistoty představovala bílá plachta přehozená přes tělo na lůžku. Penrod překročil práh s ústy a nosem zakrytými kapesníkem a spatřil těžký řetěz upevněný visacím zámkem k rámu postele. Řetěz se ztrácel pod plachtou. Penrod nadzvedl její roh a spatřil jemný oblouk Agatina chodidla. Na konci byl řetěz provlečen koženým řemenem omotaným kolem dívčina kotníku, a přestože byla kůže vystlána plstěnou podložkou, zanechala kolem kotníku ohavné odřeniny a podlitiny hrající purpurovou, červenou a chorobně žlutou barvou. Karmínově nalakované nehty jako by se vysmívaly obrazu zkázy a Penrod si náhle představil Agatu, jak se k nim sklání a lakuje si je podle nejnovější módy, kterou dle vlastních slov odkoukala od nejobdůležitějších pařížských kurtizán. V duchu jí před sebou viděl, jak se k němu otáčí se smutným, pokřiveným úsměvem na krásné tváři.

Přistoupil ke vzdálenějšímu čelu postele a složil okraj plachty, aby se mohl podívat mrtvé do obličeje. Nebohá Agatha měla našedlou, jakoby voskovou pokožku. Dotkl se jí na líci a ucítil chladnou, mrtvou tkáň, již nepatřící lidské bytosti. Rty měla stažené v ohavné grimase a kůži kolem úst pokrývala krusta zaschlé krve a slin. Otevřené modré oči zíraly ke stropu, bělmo hustě protkaly krvavé žilky a oční důlky lemovaly další podlitiny. Kdysi krásné vlasy byly zplihlé a špinavé. Penrod jí jemně zavěhl víčka, prsty se mu mírně třásl. Zrůdný otec si dal tu ptáci a oblékl se do smutku, ale nikdo dosud nepřišel, aby se postaral o mrtvou. Penrod ji pohlídl po tváři. Za života jí nenáviděl, ale byla to nenávist zrozená z vášně, touhy a bolesti, a co

jiného jsou tyto emoce než temné prvky lásky? Agatha se nemýlila, to, co řekla Amber, odpovídalo její povaze, a když teď Penrod stál v tichu odporně páchnoucí komory, uvědomil si, že Agatu trestal za vlastní chyby a nezmary. Byl to on, kdo svedl nejstarší Benbrookovu dceru a pak ji označil za děvku. Byl to on, kdo se miloval s Agatou, když mu to vyhovovalo, a ignoroval ji, když se mu to nehodilo. Byl to on, kdo vyvolal v Amber, odvážné a krásné dívce, dojem, že je hrdina, a její důvěru a oddanost přijímal jako svůj nezpochybnitelný nárok.

„Ó, Alláhu, odpusť našim živým i mrtvým,“ zarecitoval arabsky pasáží z Hadísů. Pak mrtvé zakryl obličej a sešel po schodech.

Čím víc se blížil k vévodovi, tím silněji cítil, jak v něm hoří vztek. Než sešel do přízemí a rozrazil dveře pracovny, položil ruku na jílec jezdecké šavle.

„Ty odporový vrahu!“ Hrozivými kroky rázoval po naleštěných parketách k vévodovi. „Já tě na místě zabiju!“

Vévoda se ani nehnul. Penrod postřehl koutkem oka záblesk oceli a vzápětí narazil hrudí na plochu čepele Samova meče.

„Stůjte, majore Ballantyne,“ řekl plukovník Adams klidně. „To je rozkaz.“

Penrod probodával uhlazeného vévodu v elegantním černém obleku vražedným pohledem.

„On ji zabil, Same. Nechal ji umřít a ona tam stále leží ve špíně a smradu.“

Čepel meče stále spočívala na jeho hrudí, ale Penrod vycítil Samův šok.

Vévoda vypadal poněkud znuďeně. „O tělo bude patřičně postaráno.“

„Tělo?“ vybuchl Penrod. „Byla to vaše dcera!“

Vévoda pozvedl obočí. „Ano, majore. *Moje* dcera. *Já* jsem ji měl na starosti a odpovídal jsem za ni. A vy jste host v mém dome.“ Otočil se k Samovi. „Pokusím se toto nepřijatelné a urážlivé narušení soukromí, jehož jste se se svým přítelem dopustil, zapomenout a odpustit, plukovníku Adamsi.“ Sjel pohledem k egyptskému lékaři. „Ještě že jste aspoň tu svou bandu uniformovaných opic nechal u brány. Tedy až na jednu.“

Penrod se hrnul dopředu, ale Adams jej opět zastavil plochou čepele.

„Ale vám, majore Ballantyne,“ pokračoval vévoda, „vám neodpustím.“

„Já o vaše odpuštění nestojím.“

Penrod se nepatrně stáhl dozadu – slíbil tím Samovi, že na vévodu nezaútočí. Plukovník sklonil zbraň a zasunul ji do pochvy.

„Major Ballantyne jednal pouze na základě oprávněných obav o lady Agatu, a když za mnou přišel...“

„Ale on toho udělal mnohem víc, než že za vámi přišel, nemám pravdu, plukovníku Adamsi?“ přerušil ho vévoda, a než pokračoval, ukázal bradou na jednoho ze svých sluhů. „Major Ballantyne nejen že obtěžoval vás a mě, on také podplatil bývalou komornou mé dcery, aby se vkradla do mého domu a podala mému nešťastnému dítěti právě tu drogu, která ji zabíjela.“

„To byl dobrý nápad,“ ozval se kdosi tiše.

Penrod si uvědomil, že to byl egyptský lékař, kdo promluvil. Měl na tváři výraz smutku a soucitu, a když se Penrod setkal s jeho pohledem, kývnutím mu poděkoval. Ostatní Evropané v místnosti jej okázale ignorovali.

Sam zbledl jako stěna. „Je to pravda?“ zeptal se Penroda.

Než mohl Penrod odpovědět, zazněl z chodby ženský nářek. Dveře se znovu otevřely a dva rabiátští sluhové vtáhli do pracovny Akilu. Kdosi jí strhl z hlavy šátek a černé vlasy jí visely až pod ramena. Vězňitelé ji drželi za zápěstí a teď jí zkroutili paže dozadu, až klesla na kolena. Podařilo se jí zvednout hlavu a Penrod spatřil její obličej. Měla rozražený ret a oteklé pravé oko.

„Byla jsem tak blízko, efendi,“ zasípala. „Dostala jsem se do pokoje a došla se jí, ale než jsem jí mohla dát drogu, našli mě.“ Hlava jí klesla. Penrod stál jako socha, neschopen pohybu.

„Předala jsem jí váš vzkaz, efendi. Zemřela s vašimi slovy v uších a v srdci.“

„Nechť ti Alláh žehná, dcero,“ řekl jí Penrod chraptivě.

Akila se tiše rozplakala.

„Odvedte ji odsud,“ přikázal vévoda,

Sam pokročil kupředu. „Vaše Výsosti...“

Vévoda zvedl ruku. „Ale neubližujte jí,“ dodal otráveně.

Sluhové Akilu trhnutím zvedli a odstrkali ji z pracovny. Vévoda vzal ze stolu hromádku papírů.

„Věřím, že podniknete příslušné kroky, abyste majora Ballantyneho potrestal, Adamsi. A teď mě omluvte, mám před sebou docela nabitý den.“

Slova, která si plukovník Adams a major Ballantyne před vévodovou rezidencí vyměnili, byla z obou stran brutální a neodpustitelná. Sama vévodovo chování očividně šokovalo, ale cítil se zrazený a ponížený Penrodovými tajnými akcemi. Penrod zachvácený jedovatou směsicí vzteku a pocitu viny obvinil svého přítele ze zbabělosti.

Rozešli se s hořkostí v srdci. Sam prohlásil, že nechá Penroda degradovat a převelet do Suakinu, bohem zapomenuté výspy na pobřeží Rudého moře, dokud se nenaučí jednat se svými nadřízenými s úctou a respektem a chovat se ve společnosti jako gentleman. Penrod, jenž od dětství nesnil o ničem jiném než o službě královně a vlasti, to vzal jako další důkaz Samovy nedůstojné podlézavosti vůči muži, který není nic než sprostý vrah, a také to řekl. Skočil na koně a bezohlednou rychlostí odcválal ke svému domu, kde sepsal okamžitou rezignaci. Pak se převlékl do civilu a ponořil se do temných uliček města, aby sehnal drogu, po níž náhle toužil silněji než po čemkoliv jiném. S sebou vlekl černé a zraněné srdce.